

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

Something in the water

© Catherine Steadman, 2018

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Наумовски, Скопје, 2018

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Нешто во водата

Кетрин Стедман

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

*Ако победата се раскаже во детали,
никој веќе не ќе може да ја разликува од пораз.*

Жан Пол Сартр

*Ќе се смеам и мојата насмевка ќе потоне во твоите
зеници и Бог знае што ќе стане.*

Сартр

1

Сабота, 1^{-ви} октомври

Гробот

Сте се запрашале ли некогаш колку време треба за да се ископа гроб? Е па нема потреба да се прашувате веќе. За да се ископа гроб е потребна цела вечност. Колку и да мислите дека треба, дуплирајте го тоа.

* * *

Сигурна сум дека сте го виделе тоа на филмовите: херојот, можеби со пиштол вперен во главата, се поти и стенка додека ја пробива земјата сè подлабоко и подлабоко, сè додека на крајот не стои скоро два метри длабоко во сопствениот гроб. Или сте виделе на некој филм двајца несмасни измамници како се караат и си префрлаат додека смешно хаотично и избекумено копаат, а земјата лета околу нив со леснотија што може да се види само на цртан филм.

Е па копањето гроб не е така. Копањето гроб е тешко. Нема ништо лесно тука. Земјата е тврда и тешка и бавно оди. Проклето е тешко.

И досадно е. И долготрајно. А мора да се заврши.

Стресот, адреналинот, очајната животинска потреба да го *завршиш* тоа, те држи некои дваесетина минути. И после почнуваш да паѓаш.

Мускулите ти вршат на коските на рацете и нозете. Кожа на коска, коска до кожа. Срцето те стега и боли од адреналинскиот шок, ти паѓа нивото на шеќер во крвта, генерално паѓаш целиот. Ти се блокира целото тело. Ама знаеш, кристално јасно знаеш, дека адреналин или не, уморна или не, дупката мора да се ископа.

И тогаш ставаш во друга брзина. Тоа е онаа средна точка во маратонот кога адреналинот избледува и едноставно мораш да ја завршиш проклетата досадна работа. Внесен си; максимално посветен. Си им кажал на сите пријатели дека ќе истрчаш, веќе си ги ветил донациите на некоја добротворна организација, некоја со која немаш апсолутно никаква врска. Тие виновно ветиле повеќе пари отколку што реално сакале да дадат, чувствувајќи се обврзани поради некоја велосипедска трка или нешто друго што можеле да го направат на факултет, детали со кои те дават секојпат кога ќе се начукаат. Сè уште зборувам за маратонот, следете ме ве молам. И така ти излегуваш секоја вечер, сама, листовите те кинат, со слушалки на уши, трчаш километри и километри, за ова. За да можеш да се бориш, да се бориш со твоето тело, таму во тој момент, во тој тежок момент, и да видиш кој ќе победи. И никој освен тебе не гледа. И никому, освен тебе, реално не му е гајле. Само ти си тука и само ти се обидуваш да преживееш. Е па така е и кога копаш гроб, како музиката да запрела, но ти не можеш да престанеш да играш. Затоа што ако престанеш да играш, ќе умреш.

Па продолжуваш да копаш. Го правиш тоа затоа што алтернативата е далеку полоша од копањето бескрајна ебена дупка во тврдата земја со лопата што си ја нашла во шупата на некој старец.

Додека копаш ги гледаш боите што ти играат пред очите: игра предизвикана од метаболичката стимулација на неврони во визуелниот кортекс благодарение на ниска оксигенација и ниска гликоза. Крвта ти татне во ушите: низок крвен притисок предизвикан од премор и дехидрација. Но твоите мисли? Твоите мисли летаат низ мирниот базен на твојата свест и само повремено испливуваат на површината. Се губат пред да успееш да ги фатиш. Мозокот ти е комплетно празен. Централниот

нервен систем се справува со овој премор како со ситуација во која нема друг избор, освен да се бориш или да бегаш; има еден омилен термин на спортистите за оваа состојба, „ослободување на ендорфини при физичка активност“, нешто што се случува за истовремено да ти го активира мозокот, но и да го штити од болката и стресот од она што го правиш.

Преморот е фантастична алатка за елиминирање на емоциите. Без разлика дали е трчање или копање гроб.

* * *

По некои си четириесет и пет минути сфаќам дека таа некоја зацртана длабочина од два метри е нереална длабочина за овој гроб. Нема теоретски шанси да успеам да ископам два метри. Јас сум метар и шеесет и пет сантиметри. Како би излегла од тој двометарски гроб? Ќе треба буквално да ископам дупка околу себе.

Според едно истражување на владата во 2014 година, 165 сантиметри е идеалната висина за Англичанка. Тоа наводно била висината што секој Британец ја преферирал за својата партнерка. Значи, имам голема среќа. Односно, Марк имаше среќа што ме најде. Човече, посакувам Марк да беше тука.

Па, ако не копам два метри, колку да копам? Колку ќе биде доволно длабоко?

Телата обично ги наоѓаат поради лошо закопување. Јас не сакам да се случи тоа. Навистина не сакам. Тоа дефинитивно е опцијата што најмалку би ми одговарала. А лошото закопување, како и што било друго лошо во животот, се сведува на три работи:

1. Недостаток на време
2. Недостаток на иницијатива
3. Недостаток на внимание

Во поглед на времето: имам три до шест часа за да го завршам ова. Три часа ми е најлесимистичката проценка. Реално, мислам дека ми остануваат околу шест часа дневна светлина. Имам време.

Верувам дека имам и иницијатива; два мозока се подобри од еден. Се надевам. Морам само да го правам ова чекор по чекор.

И третото: внимание, односно, дали ми е гајле? Ох, мајко мила, колку ми е гајле. Колку само се грижам. Повеќе отколку што сум се грижела за што било друго во животот.

* * *

Деведесет сантиметри е минималната длабочина препорачана од страна на институтот на гробишта и управување со крематориуми. Знам затоа што проверив на Гугл. Проверив на Гугл пред да почнам да копам. Гледате, иницијатива. Внимание. Клекнав до телото, мокрите лисја и калливата подлога, и истражив малку на Гугл како се закопува тело. Го проверив ова на припејд телефонот што го најдов во џебот на телото. Ако го најдат телото... *нема да го најдат телото...* и успеат да ги извлечат податоците... *нема да извлечат податоци...* тогаш историјата на пребарувања на телефонот ќе биде страшно интересна за читање.

* * *

По два часа копање, престанувам. Дупката е скоро еден метар. Немам метро за да измерам, но знам дека еден метар треба да е некаде во висина со моите препони. Толку најмногу можев да скокнам на одморот каде што јававме коњи годината пред да заминам на факултет - пред дванаесет години. Тоа ми беше подарок за осумнаесеттиот роденден. Чудна работа, што ни останува во меморија, нели? Ама еве ме сега тука до струк во гроб и се присетувам како правев гимнастички трикови. Патем, освоив второ место. Бев многу среќна.

Значи, ископав дупка со димензии, приближно, еден метар длабочина, шеесетина сантиметри ширина и два метри должина. Да, за тоа ми требаа два часа.

Да повторам: копањето гроб е *многу* тешко.

Чисто за да објаснам малку подобро, оваа дупка, дупката за која ми беа потребни два часа, е 1 x 0,5 x 2, а тоа е 1 кубен метар земја, а тоа е 1,5 тони земја. А тоа -

тоа - е тежината на еден хечбек автомобил или возрасен белуга кит или еден просечен нилски коњ. Значи јас сум го преместила еквивалентот на тоа малку полево отколку што беше претходно. И овој гроб е длабок едвај еден метар.

* * *

Погледнувам преку купот кал и полека се кревам нагоре, а надлактиците ми се тресат од преморот и мојата сопствена тежина. Телото лежи спроти мене под една искината мушама, а нејзината дреч кобалтна боја е прилично впечатлива на кафениот шумски под. Ја најдов фрлена, висеше од една гранка како превез, во близина на еден напуштен фрижидер. Малата вратничка од замрзнувачот на фрижидерот мирно крцка на ветрот. Фрлен.

Има нешто многу тажно кај напуштените предмети, нели? Жално. Но сепак прекрасно. Претпоставувам дека може да се каже оти јас напуштив тело.

Фрижидерот стои овде веќе некое време - знам затоа што го видов од прозорецот на колата кога поминавме одовде пред три месеци. И никој уште не дошол по него. Тогаш се вракавме со Марк во Лондон, од Норфолк, откако ја прославивме нашата годишнина и еве го фрижидерот уште стои тука дури и по неколку месеци. Чудно ми е кога ќе помислам дека толку многу работи се случија - ми се случија мене, ни се случија нам - во тоа време, но овде не се сменило ништо. Небаре ова место е одвоено од времето, област каде што сè стои во место. Владее некое такво чувство тука. Можеби никој не бил овде откако сопственикот на фрижидерот го фрлил, а Бог знае кога било тоа. Фрижидерот е ептен ретро, изгледа како оние од седумдесеттите. Значи три месеци стоел тука и никој не дошол да го земе, дури ни луѓето од комунална хигиена. Очигледно е дека никој не доаѓа овде. Освен ние. Нема да налета некој што ќе си го шета кучето, па да го открие моето „скриено богатство“. Ова беше најбезбедното место што можев да го смислам. Па еве ме овде. Ќе треба некое време за сè да спласне, мислам, земјата. Ама мислам дека јас и фрижидерот имаме доволно време.

* * *

Погледнувам во купчето под мушамата. Оздола лежи месо, кожа, коски, заби. Три и пол часа мртвов.

Се прашувам дали уште е топол. Маж ми. Топол на допир. Проверувам на Гугл. Како и да е, не го сакам шокот.

Добро.

Добро, рацете и нозете треба да се ладни на допир, но средишниот дел од телото треба сè уште да е топол. Добро тогаш.

Долго издишувам до крај.

Добро, одиме...

Застанувам. Чекај.

Не знам зошто, но ја бришам историјата на пребарувања на неговиот припејд телефон. Бесцелно е, знам; телефонот и така не може да се следи, а по неколку часа во мократа октомвриска земја секако нема да работи. Ама од каде да знам, може и ќе работи. Го враќам телефонот во џебот од неговото палто и го вадам неговиот приватен Ајфон од џепчето на градите. Ставен е на програм за во авион.

Ја отворам галеријата со слики. Ние. Очите ми се полнат со солзи и се слеваат по моето лице во две врели линии.

Целосно ја тргам мушамата откривајќи го тоа што е оздола. Ги бришам отпечатоците од телефонот, а потоа го враќам во топлиот џеб на градите и ги сведнувам колената во положба за влечење.

* * *

Јас не сум лоша личност. Или можеби сум. Можеби вие треба да одлучите?

* * *

Ама дефинитивно треба да објаснам. А за да објаснам, морам да се навратам наназад. На утрото на нашата годишнина, пред три месеци.

2

Петок, 8^{-ми} јули

Утрото на годишнината

Утрово се разбудивме уште пред разденување. Јас и Марк. Денес ни е годишнина. Годишнина од дента кога се запознавме.

Сместени сме во еден мал хотел со паб на брегот на Норфолк. Марк го нашол во еден од додатоците што доаѓаат со *Финенил Тајмс*, под наслов „Како да ги потрошите парите што ги заработувате“. Преплатен е за весникот, но кратките додатоци се единственото нешто што стигнува да го прочита. Како и да е, *ФТ* беше во право; ова навистина е „пријатно селско хотелче од сонштата“ и мило ми е што „вака ги трошиме“. Но се разбира, парите што ги трошиме не се мои реално. Ама се надевам дека наскоро ќе бидат.

Хотелот е совршено гнездо на село со изобилие од свежа морска храна, ладно пиво и кебиња од кашмир. Локалците го нарекуваат Челзи на море.

Ги поминавме изминатите три дена шетајќи низ природата сè додека не ни се воспалија мускулите на нозете, сè додека не ни се вцрвеа образите од англиското сонце и ветар, сè додека косите не почнаа да ни мирисаат на шума и морски воздух. Шетање, па ебење, бањање, па јадење. Милина.

Хотелот е изграден во 1651 и ни кажаа дека тука често се сместувале познати од Норфолк, како и вице адмиралот Хорацио Лорд Нелсон кој бил редовен гостин. Се сместувал во соба број 5, собата до нашата, и секоја сабота доаѓал да си ги зема известувањата во петте години откако бил невработен. Интересно е што Лорд Нелсон имал периоди кога бил невработен. Ама ете ти. Им се случува и на најдобрите од нас.

Книгата на масичката во дневната соба гордо не информираше дека прелиминарните сослушувања за судењето на злогласните *Бурхемски убијци* се одржувале во она што сега беше приватна трпезарија на долниот кат. Но добро, *злогласни* беше дискутабилно. Јас дефинитивно немав слушнато за нив. Па зедев да прочитам.

Приказната почнуваше во 1835 година кога сопругата на некој чевлар почнала да добива силни нагони за повраќање на трпезариската маса за време на вечерата додека нејзиниот сопруг набљудувал. Госпоѓата Тејлор, онаа со нагоните за повраќање, била отруена со арсеник. Имало арсеник во брашното во шпајзот и траги од него подоцна биле најдени во нејзиниот стомак за време на обдукцијата. Кога почнало да се истражува за труењето, се открило дека господинот Тејлор имал афера со нивната сосетка, госпоѓицата Фани Билинг. И Фани Билинг неодамна имала купено арсеник од локална аптека. Тој арсеник си го нашол патот до кесата со брашно на Тејлорови, а потоа и во тестенините кои ѝ го скратиле животот на госпоѓата Тејлор. Претпоставувам дека господинот Тејлор апстинирал од тестенини таа вечер. Можеби господинот Тејлор бил на диета без јаглени хидрати.

Дополнителни информации што се стекнале со испитување на друг сосед покажале дека некоја госпоѓица Кетрин Фрери имала пристап до домот на Тејлорови тој ден и била слушната како ја подучува Фани пред испрашувањето, „Ти само молчи и не ни можат ништо“.

Со понатамошна истрага се утврдило дека и сопругот на Кетрин и нејзиното дете исто така ненадејно починале во изминатите две недели.

Тогаш се посомневале во кривично дело. Испратиле примероци од стомаците на сопругот и детето на Кетрин

во Норвич, каде што анализата потврдила дека исто така имало траги од арсеник. Сведок во куќата на Тејлорови потврдил дека ја видел Кетрин како се грижи за госпоѓата Тејлор по повраќањето и ја видел како ѝ дава бел прав „на врвот од нож од хартиено кесиче“, труејќи ја госпоѓата Тејлор по вторпат. Тоа овој пат било фатално. Двете жени исто така ја отруле и снаата на Кетрин претходната недела.

Кетрин и Фани биле обесени во Норвич за неколку убиства на нивни сопрузи, како и госпоѓата Тејлор, детето на Кетрин и снаата на Кетрин. Според весникот *Најлс Викли Резистер* од 17^{ти} октомври, 1835: двете биле „Катапултирани во вечноста помеѓу огромна толпа набљудувачи (20.000 до 30.000), од кои повеќе од пола биле жени“. *Катапултирани во вечноста*. Добра фраза.

Чудно што ги ставиле „Бурхамовите убијци“ во брошурата со информации за хотелот, особено ако се земе предвид дека тука најмногу доаѓаат парови на романтичен викенд.

* * *

Алармот нè буди во 04.30 и нè скорива од топлите волнени прекривки и египетско платно. Се облекуваме во тишина во алиштата што ги подготвивме од синоќа: тенки памучни маици, чизми за пешачење, фармерки и волнени џемпери за пред да огрее сонцето. Јас правам кафе на малиот кафемат во собата додека Марк си ја средува косата во тоалетот. Марк не е самобендисан или вообразен, дефинитивно не, но како и повеќето мажи во триесеттите години, подготвувањето најмногу му се врти околу косата. Мене ми се допаѓа тоа негово *трткање*, една мала мана на неговата перфекција. Ми се допаѓа тоа што можам да се подготвам побрзо од него. Го пиеме кафето целосно облечени седнати врз прекривките, со отворени прозорци, неговата рака околу моите раменици, во тишина. Ќе имаме доволно време да се симнеме до колата и да стигнеме до плажата за изгрејсонце. Во брошурата со информации пишува дека изгрејсонцето е во 05.05 часот.

Возиме во релативна тишина до плажата Холкхам, дишеме и размислуваме. Заедно сме, но сепак сами со нашите мисли и еден со друг. Се обидуваме да ја задржиме таа пријатна поспаност што уште не е целосно избледена. Сè делува дури и некако ритуалистички. Такви сме, го имаме тоа понекогаш; работите едноставно се случува така меѓу нас. Навлегува малку магија во нашите животи и ја негуваме како сукулентно растение. Ние сме го правеле сето ова и претходно; тоа е една од нашите работи. Утрото на годишнината. Додека паркираме, се прашувам дали уште ќе го славиме овој ден откако ќе се земеме, за два месеци од сега. Или можеби во иднина тоа ќе биде нашиот нов ден, нашата нова годишнина?

Излегуваме во густата тишина во Холкхам Хол. Тишина што постојано ја испрекинува богатата птичја песна. Неколку елени на соседната ливада погледнуваат нагоре кога ги трескаме вратите од колата и се здрвуваат. Ние гледаме во нив, сите како хипнотизирани за момент, а потоа повторно го враќаат вниманието на тревата под нивните нозе.

Нашата е една од првите коли на земјениот паркинг; подоцна ќе има многу поголема гужва - секогаш има - кучиња и семејства, коњи и јавачи, семејни кланови кои се желни да ги искористат последните денови од убавото време. Наводно, горештиниве немало да траат уште долго. Ама добро, зарем не велат така скоро секоја година?

Нема никој наоколу додека одиме по земјената патека кон златно-белиот песок на плажата Холкхам која се протега повеќе од пет километри лево и десно, опкружена со зимзелени дрвја. Морскиот ветар ги свива високите диви треви и фрла песок во воздухот од врвовите на огромните песочни дини. Километри и километри свежо издуван песок и море и ниту една жива душа наоколу. Делува неприродно, па дури и страшно на слабата светлина пред разденување. Нова празна област. Секогаш ми делува како нов почеток. Како Нова година.

Марк ме фаќа за рака и заедно одиме кон брегот. Кај работ на водата ги соблекуваме чизмите и влегуваме во леденото Северно Море, кревајќи ги фармерките до колената.

Неговата насмевка, неговите очи. Неговата врела рака што цврсто ја стега мојата. Острото чувство што го буди ледената вода на моите стапала, како да ми експлодира некоја ладна жештина нагоре по нозете. Идеално темпиравме. Небото почнува да осветлува. Се смееме. Марк одбројува до 05.05 часот на неговиот рачен часовник и трпеливо гледаме кон исток над водата.

Целото небо се осветлува пред сонцето да се издигне над сребрената вода. Жолти линии во хоризонтот, па со боја на праска и розови нијанси кога удира во најниските облаци, а потоа целото небо станува сино. Азурно сино. Ха. Колку е прекрасно. Толку прекрасно што ми се чини дека ќе ми се слоши.

Кога не можеме да го издржиме ладното веќе, се враќам на брегот и се наведнувам да го истресам песокот од стапалата пред да ги облечам чизмите. Мојот свршенички прстен ги одбива силните сончеви зраци во влажниот солен морски воздух. Толку чист. Небото како никогаш да не било посино. Ова е најубавиот ден во годината. Секогаш. Толку многу надеж, секоја година.

Марк ме побара за жена минатиот октомври, по неговиот триесет и петти роденден. Иако бевме заедно со години, сепак некако ми дојде како изненадување. Понекогаш се прашувам дали испуштам да забележам повеќе работи од другите луѓе. Можеби не обрнувам доволно внимание или можеби едноставно не сум толку перцептивна. Мене работите често ме изненадуваат. Секогаш сум изненадена кога од Марк ќе дознаам дека тој и тој не го мирисал многу тој и тој, или дека сум му се свиѓала на некого или имал некаква друга силна реакција на мене. Јас никогаш не забележувам. Претпоставувам дека така е најдобро. Тоа што не го знаеш не може да те повреди.

Марк забележува такви работи. Тој е многу добар со луѓе. Луѓето просто се расположуваат кога ќе го видат дека доаѓа. Сите го обожаваат. Луѓето често ме прашуваат, во ретките моменти кога правиме нешто посебно, „А Марк нема да доаѓа?“ со тон што не може да го скрие нивното разочарување. Не го сфаќам тоа лично затоа што и јас го чувствувам истото. Марк ги прави сите

ситуации подобри. Тој слуша, вистински слуша. Те гледа во очи. Не агресивно туку онака успокојувачки - неговиот поглед вели: *Тука сум и тоа е доволно за мене*. Тој е заинтересиран за луѓето. Марк никогаш нема никакви скриени намери; тој едноставно е тука, со тебе.

* * *

Седиме високо на една песочна дина, гледаме во широкото пространство од небо и море. Овде горе е поветровито, ветрот ни пишти во ушите. Мило ми е што облековме дебели џемperi. Разговорот се насочува кон иднината. Нашите планови. Секогаш кроиме планови на овој ден. Нешто како цели, може да се каже. Јас отсекогаш сум обожавала да планирам однапред, уште од дете. Сакам да планирам. Сакам да проценувам до каде сме стигнати. Марк никогаш претходно, пред да се запознаеме, не си поставувал такви цели и мисии, но веднаш влезе во шема - му годеше прогресивната футуристичка природа на замислата.

Моите цели се сосема вообичаени: да читам повеќе, помалку да гледам телевизија, да работам поефективно, да поминувам повеќе време со саканите, да јадам поздравно, да пијам помалку, да бидам среќна. И тогаш Марк вели дека сака повеќе да се фокусира на работата.

Марк работи во банкарскиот сектор. Знам, да, сите ги мразат банкарите. Но едно можам да кажам со гаранција: тој не е кретен. Ќе мора да ми верувате. Тој е фино и културно типче од Јоркшир. Да, добро, татко му не бил рудар или нешто слично. Господинот Робертс, сега пензиониран, бил советник за пензии во Пруденцијал.

Марк напредуваше брзо во главниот град, ги положи брокерските испити, стана брокер, па специјализираше домашна валута, па најде работа, па го унапредија и тогаш се случи тоа. Финансиската криза.

Целата финансиска индустрија отиде по ѓаволите. Сите кои разбираа нешто беа извадени од памет уште од првиот ден. Можеа да замислат како ќе се одвиваат работите понатаму. Технички, Марк беше добро. Неговата работа беше безбедна - може да се каже дури и

побезбедна од претходно затоа што тој беше специјалист токму за она за кое на сите им требаше помош по кризата, државниот долг. Но бонусите се намалија за сите. Тоа беше во ред, не е дека зависевме од нив за леб, но многу од неговите пријатели ја изгубија работата, а тоа беше страшно. Јас бев многу исплашена во тоа време, гледајќи ги возрасните луѓе како пропаѓаат; тие имаа деца на училиште и хипотеки за куќи и станови што не можеа да си ги дозволат веќе. Жените не им работеа по породувањето. Никој немаше никаков резервен план. Таа година беше годината кога луѓе ни доаѓаа на вечера дома и плачеа. Потоа си заминуваа од кај нас извинувајќи се, смешкајќи се храбро и ветувајќи дека ќе се гледаме и откако ќе се вратат во нивните родни градови, откако ќе си ги стабилизираат животите. Многумина од нив никогаш веќе не нè исконтактираа. Ќе чуевме дека се вратиле дома кај нивните родители во Беркшир или дека се преселиле да работат во Австралија или дека се развеле.

Марк се префрли во друга банка; таму каде што претходно работеше ги отпуштија сите негови колеги и на крајот тој требаше да ја работи работата за петмина, па ризикуваше и прејде во друга банка.

Новата банка не ми се допаѓа баш. Нешто не ми е како што треба. Мажите таму некако успеваат истовремено да се дебелат и мускулести. Не се во добра форма и пушат, тоа порано воопшто не ми пречеше, но сега ми делува како да е знак за некој очај и нервоза. Тоа ме загрижува. Мириса на горчина и скршени соништа. Колегите на Марк понекогаш излегуваат со нас на пијачка и коментираат и мрчат за нивните жени и деца како да не сум со нив. Небаре да не биле тие жени маживе ќе биле на некоја плажа некаде.

Марк не е како нив; тој се грижи за себе. Трча, плива, игра тенис, се труди да е во добра физичка и здравствена состојба, а сега поминува по единаесет часа дневно затворен во иста просторија со тие мажи. Знам дека е цврст карактер, но гледам дека ова почнува да го уморува. И сега, баш денес на овој ден од сите можни денови, на нашата годишнина, изјавува дека сака повеќе да се фокусира на работата.

Да се *фокусира* на работата значи да го гледам уште помалку. Тој веќе работи премногу. Станува во шест часот наутро секој работен ден, излегува од дома во шест и триесет, руча во канцеларијата затоа што нема време ни да излезе и ми се враќа дома во 19.30 навечер тотално преморен. Вечераме заедно и разговараме, може да изгледаме некој филм некогаш, а потоа веќе е во кревет со изгасени светла до 22.00 часот за да има сили да повтори сè одново следниот ден.

„Но тоа е она што сакам да го сменам“, вели. „Работам таму веќе година дена. Кога се префрлив кај нив ми ветија дека ќе бидам на оваа позиција само за почеток, додека не се реструктурира целиот оддел. Ама сега гледам дека не ми дозволуваат да го направам тоа. Не ми дозволуваат да го реструктурирам. Значи не го работам она за што ме ангажираа“, воздивнува. Го трие лицето со рака. „Во ред е. Ама морам да направам саглам муабет со Лоренс. Мора да поразговараме за мојот бонус на крајот на годината или да го смениме тимот затоа што дел од тие мајтапчии немаат поим што прават“. Застанува и ме погледнува. „Сериозен сум, Ерин. Немав намера да ти го кажам ова, но откако ја завршивме зделката во понеделникот, Хектор ми се јави плачејќи“.

„Зошто плачел?“ прашувам изненадена. Хектор веќе со години работи со Марк. Кога Марк ја напушти другата банка, кога сè отиде во мајчината, Марк му вети на Хектор дека ќе му најде позиција ако се префрли. И си го одржа тоа ветување. Марк постави услов за Хектор како дел од неговиот договор за вработување кога прејде во другата банка. Ги услови новите работодавци дека тие двајца или ќе дојдат како пар или нема ни тој да дојде.

„Знаеш нели дека чекавме да ги видиме бројките пред да ја потпишеме зделката?“ прашално ме погледнува.

„Да, разговараше на телефон, на паркингот“, вела мимајќи му за да продолжи. Тој излезе од пабот каде што ручавме вчера и ми се чини дека саат време шеташе наваму-натаму додека храната во чинијата не му се направи камен. Јас читав книга. Јас сум самовработена, па многу добро знам како е кога нервозно се шета наваму-натаму додека разговараш на телефон.

„Да, ми кажа дека ги добил бројките. Едвај успеал да ги добие момците од берзата затоа што се празници и дополнително му ги комплицирале работите. Свикале состанок за кога ќе се вратам да дискутираме за прекувремена работа и чесно работење. Апсурдно е. Како и да е... Хектор разговарал со соработниците во Њујорк, се обидел да им објасни дека не можел да ги добие во берзата и да им објасни зошто доцнат бројките и тие збеснале. Ендру... ти текнува на Ендру од кабинетот во Њујорк, така? Ти кажував за...“

„Типот што го слушнав како те пцуе на телефон на свадбата на Бриани?“ го прекинувам.

Фркнува со носот и се смее. „Да, Ендру. Ептен е... ептен е напнат. Како и да е, значи, Ендру го направил партал Хектор по телефон и Хектор се испаничил, ставил сума на зделката и ја испратил. Отишол да си легне. Кога се разбудил имал стотици пропуштени повици и мејлови. Излегло дека ставиле една нула плус во бројката. Грег и другите момци на работа намерно ја ставиле за да ја успорат зделката. Мислеле дека Хектор ќе ја провери пред да ја прати и дека ќе им ја врати за да ја преправат следната недела откако сите ќе се вратиме на работа ама Хектор не проверил. Се потпишал на неа и ја испратил. И сега тоа е правно обврзувачки договор“.

„Мајко мила, Марк. Не може ли да кажете дека било грешка?“

„Па не баш, злато. И Хектор ми се јави и пробуваше да ми објасни дека претпоставувал дека сè е во ред, а тој секогаш обично проверува... ама Ендру му рекол да ја прати и... и тогаш почна да плаче. Ерин, јас едноставно... се чувствувам како да сум опкружен со ...“ Марк застанува и нервозно затресува со главата. „Па, ќе почнам да се распрашувам за работа на друго место. Со задоволство ќе прифатам помал бонус или дури и помала плата; пазарот секако нема да се врати на старо. Кого заебаваме? Едноставно не ми треба ваков стрес веќе. Сакам да ми се врати животот. Те сакам тебе и бебе и повторно мирно да ги поминуваме вечерите заедно“.

Ми се допаѓа како звучи тоа. Многу. Го гушкам. Ја закопувам главата во неговото рамо. „И јас го сакам тоа“.

„Добро“. Ме бакнува во косата. „Ќе најдам добро место, ќе дадам отказ на писмено откако ќе спадне прашината од ова со Хектор, ќе ги земам деновите што ми остануваат за свадбата и медениот месец, а потоа повторно ќе почнам со работа во ноември, се надевам. Навреме за Божиќ“.

Деновите што планира да ги земе се денови што им следуваат на сите кои работат во финансискиот сектор како задолжително отсуство помеѓу две работни места; целта на оваа пауза е да се спречи инсајдерско тргување, но може да се каже дека тоа во суштина е двомесечен платен одмор. Па ова ми звучи како прилично добар план. Браво за него. Но и мене добро би ми дошле неколку слободни недели. Би можеле да извлечеме нешто добро од ова, да истераме некој сериозно добар меден месец. Јас моментално работам на првиот подолг документарен филм, но до свадбата треба да имам завршено со првата фаза од снимањето, а потоа би требало да имам добри три до четири недели пред да почнам со втората фаза. Тие три до четири недели дефинитивно би ни дошле добро.

Во моите гради се шири некоја топлина. Ова е добро. Ова ќе биде подобро за нас.

„Каде сакаш да одиме?“ ме прашува.

„За меден месец?“

Сега првпат разговараме за ова. До свадбата има само уште два месеци. Сè друго ни е договорено и организирано. Но ова го оставивме за крај. Недопрено, како неотворен подарок. Но сега е добар момент да се начне темата. Можностите ме возбудуваат. Самото тоа што неколку недели ќе биде само мој.

„Ајде да направиме нешто лудо. Ова можеби ќе ни биде последен пат да имаме доволно време или пари“. Само давам идеја.

„Да!“ извикува тој следејќи ја мојата енергичност.

„Две недели - не, три недели?“ вела. Подзамижувам со очите додека размислувам за распоредот за снимањата и интервјуата што треба да ги направам. Можам да одвојам три недели.

„Е ова веќе ми се свиѓа. Кариби? Малдиви? Бора Бора?“ вели.

„Бора Бора. Совршено звучи. Немам поим каде е, ама звучи фантастично. Заеби сè друго. И лет во прва класа? Ќе можеме да си дозволиме прва класа?“

Ми се клешти. „Можеме да си дозволиме прва класа. Ќе резервирам“.

„Супер!“ Никогаш претходно не сум летала во прва класа.

А потоа кажувам нешто за што веројатно ќе зажалам подоцна.

„И ќе нуркам со тебе. Кога ќе одиме таму. Ќе пробам пак. За да можеме да нуркаме заедно“. Го кажувам ова затоа што ми се чини дека најмногу покажува колку го сакам. Во моментов сум како мачка со мртов глушец во устата. Без разлика дали тој го сака тоа или не, јас го оставам пред него.

„Сериозно?“ зјапа во мене, загрижено, а ветрот му ја бушави темната коса. Не го очекуваше ова.

Марк е сертифициран нуркач. Секогаш, на секое можно патување каде што сме биле заедно, се обидува да ме убеди да нуркам со него, но јас сум преголема кукавица. Имав лошо искуство еднаш, пред да се запознаеме. Кренав паника. Ништо сериозно, но сега и самата помисла ме вади од памет. Не можам ни да си замислам да сум така заробена под вода. Кога ќе ми текне само на притисокот во ушите и бавното спуштање под вода, се парализирам од страв. Но сакам да го направам ова за него. Нов заеднички живот, нови предизвици.

Се клештам. „Да, дефинитивно!“ Можам. Колку може да е тешко? Па и деца нуркаат. Ќе биде добро.

Ме гледа. „Не знаеш колку те сакам, ебате“, вели. „Те сакам, Ерин Лок“. Тукутака.

„И јас те сакам тебе, Марк Робертс, ебате“.

Се наведнува, ми ја врти малку главата настрана, ѝ ме бакнува.

„Вистинска ли си?“ ме прашува гледајќи ме во очи.

Сме ја играле оваа игра и претходно, само што воопшто не е игра, реално. Или е? Можеби некоја психо игра.

Тој всушност прашува, „Дали ова е вистинско, дали е реално?“ Толку е добро што мора да е трик, грешка. Сигурно лажам. Лажам ли?

Ги опуштам мускулите на лицето додека ме набљудува. Ги стеснувам малку зениците и смирено одговарам, „Не“. Не, не сум вистинска. Страшно е. Го имам направено тоа неколкупати. Се имам исклучено себеси од моето сопствено лице. Како да сум исчезнала.

„Не, не сум реална“, вела м кратко со безизразно лице.

Мора да изгледа како искрено да го мислам тоа.

Најмногу пали кога изгледа реално.

Неговите очи го пребаруваат моето лице, но таму нема ништо. Јас исчезнав.

Знам дека се секира. Длабоко во себе се плаши дека еден ден навистина ќе исчезнам. Ќе заминам. Дека ова не е реално. Дека ќе се разбуди и сè ќе биде исто во куќата, но јас нема да бидам таму. Го знам тој страв; го гледам кога преминува како сенка на неговото лице во одредени моменти кога сме излезени со пријатели или стоиме на различни страни во преполна просторија. Го гледам, тој поглед, и така знам дека тој е реален. Го гледам на неговото лице сега. И тоа е доволно за мене.

Ќ дозволувам на насмевката да се извлече од мене и на неговото лице експлодира радост. Се смее. Се вцрвува од емоции. И јас се смеам, а тој ми го опфаќа лицето со рацете и ги лепи усните на моите. Како да сум победила во трка. Како да сум се вратила од војна. *Боже мој, колку го сакам, Марк.* Ме повлекува во високите морски треви на брегот и се ебеме, очајно, раце полни волнени џемпери и влажна кожа. Кога свршува, му шепотам на уво, „Реална сум“.